

fra en enkelt Side, ikke fra de Sider, som sædvanlig repræsenterer Landstingets Fler-tal, men fremkom fra alle Sider i Lands-tinget, ogsaa fra de Sider, som pleje at dele Anskuelse med det ærede Medlem fra Assens og de andre Ordførere for de tilsvarende Anskuelser hernede i Dag. Jeg stod overfor et fuldkommen enigt Ud-valg. Og Resultatet af, at jeg havde sagt, at dette Lovforslag vil Ministeriet aldeles ikke tage, vilde simpelthen være blevet, at der slet intet var kommet her ned til Folketinget i Aar. Det kunde jeg i og for sig have fundet mig i, for til syvende og sidst kunde Sagen vel have været ordnet paa anden Vis. Men det forekom mig dog, at man opnaaede noget, dels ved den Mulighed for en Udvidelse af Inspektionen, som dette Lovforslag bringer, og som det ærede Medlem ogsaa frem-hævede Betydningen af, og dels derved, at man fik Gang i Sagen ved en paa parla-mentarisk Vis valgt Kommission. Endelig er Bestemmelsen i § 3 næsten en Nødven-dighed, naar et Kommissionsarbejde over-hovedet skal sættes i Gang.

Med Hensyn til § 3 tror jeg, at det ærede Medlems Bemærkninger skyldes en Misforstaaelse af det Forhold, han talte om. Det, § 3 gælder, er de samme Insti-tutter, som omtales i § 11 af den nugæl-dende Sparekasselov, og det er de gamle Institutter, som, da Loven blev givet i 1880, havde Sparekasevirksomhed, og som bevarede Sparekassenavnet samtidig med, at de tillige drev Bankvirksomhed. For dem har der været en Undtagelsesstilling, og denne Undtagelsesstilling har hidtil været givet for 10 Aar ad Gangen. Det er det, som nu maa indskrænkes til 3 Aar. Det berører slet ikke det Forhold, som det ærede Medlem aabenbart tænkte paa, nemlig Forholdet for de Banker, som efterhaanden ere komne op, og som, uden at have Sparekassenavn og uden i nogen Maade at falde ind under denne Spare-kasselov, have opnaaet Stempelbegun-stigelse. Det er kun omtrent et halvt Hun-drede Banker, medens der staar et halvt Hundrede Banker udenfor, som ikke have opnaaet dette, idet man gav Begunstigel-sen indtil 1901 og siden ikke har givet den. Men det er et Spørgsmaal helt for sig, det har ikke foreligget til Afgørelse for Ministeriet endnu, og Ministeriet har derfor ikke haft Lejlighed til at tage endeligt Standpunkt til, hvorledes det vil stille sig overfor denne Sag i Fremtiden. Denne Lov berører det slet ikke.

Jørgen Jensen: Skønt jeg i alt væ-sentligt er enig med det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), var der dog en Bemærk-ning i hans Foredrag, som jeg ønskede at sige et Par Ord om. Det angaar den Be-stemmelse om Reservefondens Anbringelse, som det ærede Medlem havde i det For-slag, han fremsatte, da han var Indenrigs-minister. Jeg maa der advare mod at foreskrive for skarpe Betingelser. Ihvorvel jeg erkender, at det baade har vist sig ønskeligt og ogsaa i Fremtiden vil vise sig ønskeligt overfor større Sparekasser, kan det let blive generende overfor mindre. Jeg maa i denne Forbindelse minde om, at det vistnok mest er fra de mindre Sparekasser, at Betænelighederne ere fremkomne overfor Kontrolbestemmelserne paa dette Omraade. Skønt vistnok mange Sparekasser — i alt Fald den, jeg har med at gøre — have alle de Bestemmel-ser, som findes i § 4 med Hensyn til Sparekassens Forhold: Kasserer, Boghol-der o. s. v., vil jeg dog henstille, om disse Bestemmelser ikke kunde lempes overfor mindre Sparekasser. Jeg tænker i dette Øjeblik paa Sognesparekasser. Der kan det maaske med de ret begrænsede Mid-ler blive generende, hvis man paabyder, at der skal være mindst to til Stede paa de daglige Kontordage, at et vist Beløb skal anbringes i de og de Effekter til Reserve-fondens Betyggelse og andet lignende.

Til det ærede Medlem fra Randers (Bjerre) maa jeg sige, at jeg selvfølgelig er enig med det ærede Medlem i, at en Kontrol og en indgribende Lovgivning overfor Bankerne vil være i lige saa høj Grad ønskelig som overfor Sparekasserne. Det forekommer mig, at det, vi have oplevet i de senere Aar paa Bankomraadet, er et Vidnesbyrd derom. Naar jeg nævnedes Sparekasserne, er det, fordi jeg som Spare-kassemand har ønsket disse beskyttede og betryggede, og det mente jeg kunde ske, uden at det i øvrigt blev til Hinder eller Indskrænkning for dem i deres Virk-somhed.

Bjerre: Jeg udtalte mig ikke som Sparekasseformand, men som almindelig Samfundsborger; vi ere jo ikke alle Spare-kasseformænd, men derimod alle Samfunds-borgere. Jeg vil blot sige, at vi maa vare os imod, at vi ved vor Kontrol ligesom give det Skær af, at Staten er forpligtet til at betale, hvis det gaar galt. Vi have gjort det et Par Gange, men vi have ikke været forpligtede dertil. Træffe vi nu saa-